Гійом Аполлінер
Із збірки "КАЛІГРАМИ"

Перекладач: Микола Лукаш
Джерело: З книги: Від Бокаччо до Аполлінера/Переклади/ К.:Дніпро,1990

УЗВИШШЯ

Одного дня понад Парижем
Зійшлись в бою два літаки
Один червоний другий білий
В зеніті ж пломенів над ними
Одвічний сонячний літак

Один літак моя ж то юність
А другий людське майбуття
Вони боролися запекло
Отак архангел сяйнокрилий
З Люцифером колись боровсь

Лічба з задачею так б'ється
Так ніч воюється із днем
Так б'є на те що я люблю
Моя любов так ураган
Кричуще дерево ламає

І раптом тихо стало й любо
Париж як молоде дівча
Зі сну потягується млосно
Безжурно стріпує волоссям
І пісню весело співа

Де ж там моя упала юність
Глянь торжествує майбуття
Я проголошую сьогодні
Усьому світу що вродилось
Нове мистецтво ворожби

Буваюгь люди як узвишшя
Що височіють над людьми
І вдалині прийдешнє бачать
Ясніш за всяке сьогодення
За всю минувшину чіткіш

Часів окрасо і шляхів
Минай триваючи невпинно
Нехай шиплять зловісні змії
Їх не боїться вітер з півдня
І псілли й хвилі полягли

О плин часу якби машини
Навчилися нарешті мислить
У самоцвітні береги
Знай били б золотії хвилі
Знов піна матір'ю була б

І над орла зліта людина
Відрада синявих морів
Вона в повітрі тіні сіє
І сплінів рвійну круговерть
В якій наш дух сягає мрії

Іде доба новітніх магій
І скоро скоро ми побачим
Мільйони див мільярди чуд

Які й не снились міфотворцям
Старих вигадливих віків

Свідомості страшні глибини
Вас завтра зглиблять дослідять
І хто зна скільки ще істот
Добудуть з темних тих безодень
А з ними скільки ще світів

Ось підіймаються пророки
Мов гори сині вдалині
Знання у них точніші будуть
Ніж у теперішніх учених
Вони нас скрізь перенесуть

Бажання то велика сила
Ходи тебе я поцілую
О ти легка неначе пломінь
Бо в нього ти взяла навіки
І муку й сяєво і пал

Настане час і ми спізнаєм
Усі можливості страждання
І то не буде ні одвага
Ні самозречення ані
Щось інше досі нам відоме

Багато знайдемо в людині
Не шуканих іще прикмет
До грунту вивчим людську волю
Яка народиться там сила
Без інструментів і машин

Між нами ходять добрі мани
І проникаються взаємно
Відколи час добіг до нас
Початки щезли і кінці
Глянь перстень в тебе на руці

Часи пустель і роздоріж
Часи майданів і узвиш
Прийшов я фокуси робити
Із мертвим ніби талісманом
Живішим за живе життя

Вже остаточно увільнився
Я від усіх природних пут
Хоч може вмру та не згрішу
Чого ніхто ще не торкався
Те я в руці отут держу

Я звідав те чого ніхто
Не може навіть уявити
На цій долоні я не раз
Життя ізважив невагоме
І можу вмерти сміючись

В таку шугав я височінь
Що все на світі ледве мріло
І дивовижі і фантоми
Невже ж тепер мене здивує
Той мім що хоче вдати жах

Прощай же юносте жасминна
Вдихав твій свіжий аромат
Я на квітчастих колісницях

Між дзвоників гірлянд і масок
Як карнавалив буйний Рим

Прощай же юносте Різдво
Коли життя було як зірка
Чий сяйний відблиск я вбачав
У ріднім морі Середземнім
Перлистішім за метеори

Пухнастішім за килим хмар
За гнізда ангельські м'якішім
Блискучішім за ореоли
Усіх розсяяних світил
Гармоніє моя ти втіхо

Я зупинився і дивлюся
Як по горючім морогу
Повзе змія не хто ж як я
Я флейта разом і флейтист
І бич який шмагає інших

Вже настає доба страждання
Надходить ера доброти
Прощай же юносте Пора
Прийшла майбутнє нам пізнати
Не помиравши від знання

То буде час палкої ласки
Де воля створить чудеса
Сім років небувалих випроб
І люди стануть як боги
Живі і мудрі і пречисті

Нові одкриються світи
Дух томиться неначе цвіт
Що вродить духовитий овоч
Перед очима в нас дозріє
Він на веселих схилах гір

Я справді знаю це життя
І так лиш я співати вмію
Що пісня сиплеться як зерно
Ей ви співаки замовчіть
Не сійте куколю в пшеницю

Приплив до порту корабель
Увесь у вимпелах в штандартах
Нікого там ми не знайшли
Одну лише червону жінку
Що замордована лежала

А то раз жебрав я й мені
Хтось кинув полум'я у руку
Що опекло мене до губ
Не міг сказати я й спасибі
Непогасимий смолоскип

О де ти де мій друже милий
Ти так у себе заглиблявся
Що залишилась лиш безодня
Пірнув туди я стрімголов
Аж у безколірні глибини

Я знову чую власні кроки
По неторованих стежках
Я всюди чую власні кроки

То тихі то швидкі й широкі
То близько десь то віддаля

Напевне голиться зима
Йде сніг і я такий нещасний
Пройшов я небо де життя
Як музика розкішна ллється
Земля ж забіла для очей

Ви люди звикніть так як я
До тих чудес що вам звіщаю
До доброти що йде у світ
До тих страждань що я виношу
І ви пізнаєте майбутнє

Із тих страждань і доброти
Нова утвориться краса
Довершеніша за колишню
Яку пропорції творили
Йде сніг я весь горю й тремчу

Ось я сиджу вже за столом
Пишу про все чого досвідчив
І що співав там угорі
Он дерево гінке гойдає
Розвихреноволосий вітер

Якийсь циліндр красує на
Столі де фруктів цілі гори
Лежать і мертві рукавички
Он дама крутить собі в'язи
А кавалер їсть сам себе

На дні часу вихриться бал
Убив я душку-диригента
І чищу друзям помаранчу
Таку духмяну і сочисту
Як прерозкішний фейєрверк

Усі вже мертві метрдотель
В бокали ллє шампан уявний
Що піниться немов слимак
Шумує мов поетів мозок
Троянда ж пісню завела

Он раб тримає голий меч
На ріки схожий і джерела
За кожним махом розтинає
Він всесвіту тугий живіт
Відкіль нові світи виходять

Шофер сидить он за рулем
І щоразу як він сиренить
На розі чи на повороті
Встає новий безкраїй світ
Іще незайманий дівочний

А третій номер онде жінка
Що підіймається у ліфті
Вона все вгору вгору йде
І світло хвилями струмує
І міниться вона в тім сяйві

Та це маленькі ще секрети
А є ж і глибші таємниці
Які розкриються от-от

Розіб'ють вас на безліч часток
Єдиною лишивши мисль

Та плач і плач і плачмо разом
Чи місяць буде той уповні
А чи тонкий молодичок
Ах плач і плач і плачмо разом
Ми ж насміялися за сонця

Життя тримають злотні руки
Пізнайте тайну золоту
Усе на світі бистрий пломінь
Що вицвітає з диво-ружі
І пречудовий точить дух

ДЕРЕВО

Співаєш разом з іншими а фонографи галопують
Де ж ділися сліпці куди вони пішли
Одним-один листочок зірваний мною перетворивсь на тисячу міражів
Не покидай мене в оцій юрбі базарниць
Ісфагань обернулась у небо з блаватних полив'яних тахлів
А я з тобою ізнов на шляху до ліонських околиць
Іще в вухах не одбринів дзвіночок продавця солодцівки
А вже вчувається ляскучий голос
Товариша що з тобою гулятиме по Європі
Не виїжджаючи з Америки

Дитина
Теля біловане в різниці висить
Дитина
І ця піщана околиця убогого міста далеко на Сході
Де митник величається мов ангел

Коло брами злиденного раю
І цей пасажир епілептик що піну пускає в залі першого класу

Аероера Вітролом-Блеріо
І Кротиця-Аріадна
Ми взяли два купе в транссибірському експресі
І спали по черзі я і комівояжер ювелірної фірми
Хто ж був на варті тримав револьвер напоготові
Ти гуляв по Лейпцігу з худенькою жінкою в чоловічому перевдязі
Чого тільки не вимислить мисляча жінка
Та не слід забувати й легенд
Баба Яга в нічному трамваї в безлюднім районі
Підіймавшись угору я бачив погоню
Ліфт зупинявся на кожному поверсі

Між камінням
Між одіжжю барвистою вітрин
Між вугіллям розжареним каштанника
Між двома норвезькими суднами на причалі в Руані

Твій образ

Він росте між карельських беріз

Той гарний сталевий негр

Найсумніше було
Як дістав ти поштівку з Коруньї

Дме вітер од захід-сонця
Металиться кора ріжкового дерева

На світі більшає жури
Боги постаріли з скорботи

Хоч ти жалів тих не ятри
Нові з'являються істоти
Та все по три

МАЛЕНЬКЕ АВТО

31 серпня 1914 року
Пізнього вечора я виїхав із Довіля
В маленькому авто Андре Рувера

Нас було троє я він і шофер

Ми сказали прощай цілій епосі
Над Європою вставали розлючені велетні
Орли покидали гнізда чекаючи сонця
Хижі риби виринали з безодень
Народи сходились аби пізнатись до кінця
Мерці здригалися із жаху в своїх похмурих домовинах

Собаки гавкали туди десь до кордонів
Я їхав несучи в собі усі ці армії що бились
В моїй душі ж бо пролягли усі краї якими сунулись війська
Усі ліси й веселі села Бельгії
Льоруж і франкоршан відкриті оболоні
Куди не раз чужі вдирались легіони
І колії грімкі де ті що йшли на смерть
Прощались поглядом з оцим життям барвистим
Глибокі океани де чудища підводні
Байдужно шастали між решток кораблів
Вершини височенні де люди вперто б'ються
Куди й орел не злине
Людина б'є людину
І котиться униз падучою зорею

Відчув я у собі якісь нові істоти
Що світ новий будують і вправно ним керують
Якийсь купець багатий і дивно щедровитий
Небачені товари розіклав
А пастухи-гіганти німі отари гнали
Що йшли слова щипали і скубли як могли
Собаки ж гавкали на них усю дорогу

Я ніколи не забуду цієї нічної подорожі
Коли ніхто з нас не промовив ні слова
О похмурий від'їзд коли вмерли наші три фари
О ніжна передвоєнна ніч
О села де хапливо працювали
Ковалі

Покликані між дванадцятою й першою годиною ночі
Їхали ми до голубого Лізьє
До золотого Версалю
Тричі спинялись бо лопали скати

Коли ж другого дня опівдні
Через Фонтенбло
Ми в'їхали в Париж
Якраз оголошувано мобілізацію
Ми зрозуміли з товаришем
Що це мале авто нас привезло
В нову епоху
Хоч ми були вже зрілі люди
А чулись ніби щойно народились

ЗАРІЗАНА ГОЛУБКА Й ВОДОГРАЙ

О постаті убиті любі
О дорогі розквітлі губи

Міє Мареє
Єтто Лорі
Анні і ти Маріє
Де ви дівчата
Я вас питаю
Та біля водограю
Що плаче й кличе
Голубка маревіє

Душа моя в тремкій напрузі
Де ви солдати мої друзі
Де ви Бійї Даліз Реналь
Печальні ваші імена
Як у церквах ходи луна
Б'ють відгомоном до небес
Ви в сонну воду глядитесь
І погляд ваш вмирає десь
Де Брак де Макс Жакоб Дерен
Що в нього очі як той Рейн

Де милий Кремніц волонтер
Вже може їх нема тепер
Душа ятриться з непокою
І водограй рида зі мною

А як вони іще живі
Десь б'ються на Північнім фронті
Тим олеандри всі в крові
І сонце ранене в траві
На багрянистім горизонті

ЗІТХАННЯ ГАРМАША З ДАКАРА

У рубленій землянці критій очеретом
Біля сірих гармат повернутих на північ
Згадую про село африканське
Де танцювалось де співалось де любилось
Де говорилось
Весело й поважно

Знов бачу батька що не раз у житті
Боровся з ашанті
Котрі служили англійцям
Знов бачу сестру забісовану реготуху
В неї груди тверді мов снаряди
Бачу знов
Матір-чаклунку що просо в ступі товче
І єдина в селі цурається солі
А ще пригадую фетиш на дереві
Такий принадний і бентежний
Та двоїстий фетиш плодючості
Пізніш одрізану голову
На узболотті
О блідість мого ворога
То була срібна голова
А на багновищі
Там місяць голосно світив
То була срібна голова
По небу колесом ходив
То була срібна голова

А я в печері невидимий
То була щирої ночі негрова голова
Блідість Подоби гра
А потім моя сестра
За стрільцем одним потяглася
Він поліг при Аррасі

Скільки мені років не знаю
Треба б спитати у єпископа
Що сласно сласно так до мами
І масно масно до сестри
Це було в маленькій хижі
Не такій дикій і хижій як ця фронтова землянка
Я пізнав що таке засідки край болота
Де п'є жирафа розкарячивши ноги
Пізнав жах ворога що набігши зненацька
Плюндрує село
Гвалтує жінок
Забирає дівчат
І хлопців аж тремтять тугі їм крижі

Я довго носив урядовця на ношах
Від села до села
Курникаючи
А там найнявся до хазяїна в Париж
Не знаю скільки мені років
Пішов призиваться
Записали двадцять
Я французький солдат мене вивели раптом у білі
П'ятдесят дев'ятий сектор не можна й казати де
А чим воно краще бути білим ніж чорним
Оце б потанцювати поговорити
Поїсти й спать
А то стріляй по німецьких обозах
По якихось дурних дротяних загорожах
Під металевою зливою
Пригадую страшенне озеро
Тіла злютовані лютим коханням
Шалену ніч
Чаклунську
Як оця

Де стільки жахливих позирків
Вибухає в розкішному небі

ВЕСЬ ЧАС

Весь час
Ми далі йтимемо але вперед ніколи

І від планети до планети
І від сузір'я до сузір'я
Все той же Дон Жуан тисячі й трьох комет
Не сходячи з землі
Шукає сил нових
Всерйоз приймаючи фантоми
І скільки забувається світів
Велике діло забуття
Хто б то примусив нас забути ту чи ту частину світу
Де той Колумб що нам закриє материк

Згубиtь
Але згубить по-справжньому
Аби могти знайти
Згубить
Життя аби знайти Звитягу

КРАСА У ВИГНАННІ

Тікай веселко-ворожбитко
Тікайте гожі кольори
Сховатись мусиш ти і швидко
Мене інфанто не кори

І вже веселка у вигнанні
І той хто міг її створить

Але поглянь на вітрі рвянім
Натомість прапор майорить

ПРЯДКА ВОЛОССЯ

Русявого волосся прядка
Не муч мене і не неволь
А в тебе чи жива ще згадка
Про спліт химерний наших доль

Монмартр Отейль і ти мов мрія
Тут тихий шепіт перебіг
Я пам'ятаю день коли я
Переступила твій поріг

Ця згадка-прядка нині впала
Додолу мов осінній лист
Дві долі наші напропале
Із днем згасаючим злились

ВІДМОВА ГОЛУБКИ

Різдво скінчилося Страстями
Благовіщення підвело
Болюче й любе до нестями
Це самозречення було

Якщо зарізана голубка
Кривавиться з своїх відмов
То з крил їй вилониться думка
В поему виллється любов

ТАБОРОВІ ОГНІ

Вогні бродячі таборові
Освітлюють танок привидь
І сни встають без плоті й крові
Поміж узорних верховіть

Зневага жаль що так гордливо
Буяли в серці де вони
Ледь жевріє нещасне тливо
Із спогаду і таїни

ГРАНАДСЬКІ ЖАЛІБНИЦІ

Десь там їх двоє у Гранаді
Оплакують один твій гріх
Ми ж тут жбурляємо гранати
І вже то яйця із яких

Клюються півники Інфанто
Ви чуєте той спів Жах-жах
Які гранати ви погляньте
У наших визріли садах

РІЙ МУХ

Заграв конем у діл зелений
Про нього думає дівча
Чийсь флот пливе до Мітілени
Десь лезо блискає меча

Як рвали ружу полум'яну
Їм очі раптом зацвіли
Уста вже здалеку так п'яно
Сонцями на уста лягли

ПРОЩАННЯ ВЕРШНИКА

Війна! Як їй радіє вершник
Які пісні який розгул
Ну на тобі на згадку персник
Вітрець зітхання звіяв з губ

Прощай! Він зник за поворотом
І десь поліг у боротьбі
Вона ж як перше хтивим ротом
Сміялась дивній цій судьбі

ЧУДО ВІЙНИ

Яка то краса ракети що освітлюють ніч
Вони підіймаються на власну вершину
І схиляються щоб подивитись униз
Це дами що танцюють поглядом в якому все і очі й руки й серце
Я впізнав твій усміх і твою жвавість

Це також щоденний апофеоз моїх Веронік що коси їх стали кометами
Ці перезолочені танцівниці належать усім часам і всім народам
Вони розроджуються раптом дітьми що тут же й помирають

Яка краса усі оці ракети
Та було б далеко краще якби їх було більше
Якби їх було мільйони і щоб мали вони
Абсолютне й відносне значення як літери в книзі
Та й так воно гарно неначе життя покидає вмирущих

А все-таки краще було б якби більше
Дивлюсь я на тую красу що з'являється й тут же зникає
Здається мені ніби я втрапив на сяйний бенкет
Що голодна земля дає сама собі

Вона роззявляє широкі жаждиві роти
На той людожерний пир Валтасарів
Хто б міг подумать що так розцвіте людожерство
Що треба стільки вогню щоб засмажить м'ясиво людське
Тому в повітрі так любо сказав би смаженим пахне
Це був би чудовий бенкет якби небо теж їло з землею
А то воно душі самі ковтає
Який там наїдок із душ
Отак аби тільки вогнями барвистими пожонглювати

Та я із своєю ротою влився траншеєю в тихість тягучу війни
Час від часу вогненними криками засвідчую мою присутність
Я собі вирив корито і розтікаюсь по ньому навсібіч тисячними ручаями
Я в траншеї переднього краю але стаю всюдисущим чи тільки ще починаю
Започатковую справу грядущих віків
Важко здійснити її ще важче ніж міф про Ікара-літавця

Завітую вікам історію Гійома Аполлінера
Що бувши на війні умів повсюди буть
У тилових містах в блаженному пленері
І в решті світу

У тих що помирають плутаючись по дротяних загорожах
В жінках гарматах конях
В зеніті і в надирі на півночі й півдні на заході й сході
І в окремішнім пеклі цього нічного бою

Але було б далеко краще
Коли б усі ті речі повні мною
Могли наповнити й мене
А це на жаль не так
Бо я повсюди в цю хвилину
А в мені крім мене самого нема нікого і нічого

Є

Є корабель який завіз кудись мою кохану
Є в небі шість ковбас вночі сказав би то личинки що з них визернюються зорі
Є ворожий підводний човен що має храп на мою кохану
Є тисяча ялинок навкруги обчухраних оскіллям
Є піхотинець осліплений задушливим газом
Є вщент роздовбані кишки-траншеї Кельна Гете і Ніцше
Є туга за листом що забарився
Є в мене у планшеті кілька фотокарток моєї коханої
Є полонені що бредуть понуро
Є батареї де обслуга вовтузиться коло гармат
Є військовий поштар що трюхикає шляхом попри окремо ростуче дерево
Є кажуть десь шпигун що шастає тут невидимкою
Укрився підступно невидимим обрієм і злився з ним
Є високий лілейний бюст моєї коханої
Є капітан що тривожно чекає радіовісті про становище на Атлантиці
Є солдати в нічному наряді що пилять дошки на труни
Є жінки-мексіканки що лементуючи благають маїсу у кровоточивого Христа
Є Гольфстрім такий літеплий і благодатний
Є за п'ять кілометрів цвинтар утиканий геть хрестами
Є там і сям окремі хрести
Є фіги берберійські на алжірських кактусах
Є довгі гнучкі руки моєї коханої
Є чорнильниця зроблена мною з гільзи її не приймають на пошті
Є сідло моє мокне собі під дощем
Є кохання що лагідно веде мене за собою
Є чи то пак був полонений бош що тягнув на собі кулемета
Є на світі мужчини що зроду не були на війні
Є на окупованій території жінки що вивчають німецьку мову
Є індуси що дивляться зачудовано на поля Європи
І думають сумно про тих що хтозна чи судилось їм знову побачить
Бо вміння бути невидним зросло за війну неймовірно

КОБИЛИЦІ ЗАГОРОЖ

У білий і ночистий листопад
Коли дерева пошпуговані оскіллям
Здавались ще старішими під снігом
Скидались на залізні кобилиці
Оточені як хвилями колючим дротом
Серце моє оживало як дерево повесні
Родюче дерево окрите ніби шумом
Цвітом кохання

У білий і ночистий листопад
Коли співали моторошно снаряди
Коли мертві квіти земні точили
Дух свій мертвотний
Я день у день співав свою любов до Мадлени
Сніг повиває білим цвітом дерева
В горностаї вгорта кобилиці
Що скрізь бовваніють
Покинуті й хмурі
Коні німі
Не буйногриві а колючодроті
Та я їх раптом оживляю
В табун строкатих скакунів
Що басуватими хвилями пливуть до тебе
По Середземному морю
Й несуть тобі мою любов
Трояндо лілеє пантеро голубко зірко моя голуба
О Мадлено
Люблю тебе розкішно-жагуче
Як марю про очі твої то марю про чисті джерела
Як думаю про твої уста мені являються троянди
Як згадаю про твої груди на мене сходить дух-утішитель
О двоїста горлиця твоїх перс
І розв'язує мій язик поета

Щоб знов сказать тобі
Люблю
Твоє лице букет чудовних квітів
Сьогодні ти мені вже не Пантера
А Всецвіт
Вдихаю пахощі твої мій Всецвіте
В тобі встають усі лілеї одрадісною піснею пісень
А співи що летять до тебе
Мене з собою поривають
На твій прекрасний Схід
Де лілеї обертаються в пальми
Що манять мене любими руками
Розпукується ракета квітка ночі
Коли навколо тьма
І розливається любовними сльозами
Дощем крапчастим сльозами щастя
І я люблю тебе як ти мене любиш
Мадлено

ПЕРЕМОГА

Співає півень я все мрію Лист на вітті
Ворушиться немов та бідна матросня

Крилаті і верткі неначе Лже-Ікар
Сліпці комашаться прудкою мурашвою
І виглядаються в калюжках тротуарних

Не йди від мене говорющий діаманте
Спи тут як дома тут усе твоє
Це ліжко лампа ця моя пробита каска

О погляди сапфіри ясного блиску-ряхту
А дні були зі щирого смарагду

Тебе я пам'ятаю о місто метеорів
Безсонними ночами які скресали зорі
В садах урочих сяєв букети рвать я звик

Та годі вже лякати те небо майже хворе
Ще мало в нас заїк

Ви не можете собі навіть уявити
Як успіх присипляє і оглуплює людей

В інституті молодих сліпців якось питали
Чи нема у вас крилатого сліпчука
О уста людина шукає нової мови
Де всім граматикам не буде що робити

А ці старі мови от-от уже помруть
І як поезія ще ними користується
За звичкою мабуть а може з браку відваги

Та вони вже як хворі без сили без волі
Їй-богу люди швидко призвичаяться до німоtu
Адже у фільмах вистачає міміки

А ми уперто говорім
Крутімо язиком
До болю до розпуки
Потрібні нові звуки нові звуки нові звуки
Потрібні приголосні без голосних
Приглухуваті пшикучі
Навчіться хурчати як дзига
Гундосьте тріскуче й протягло
Цмокайте язиком
Чвакайте як невиховані ненажери
Чвиркайте красиво як віртуозні плюваки

Бзюкайте губами на всі лади це надасть вашій мові зичності
Навчіться самохіть векати і гикати
А добре ще було б якби крізь наші спомини
Бив звук мов дзвін

Ми ще не вміємо первісно
Кохатися в нових речах
Кохана поки ще не пізно
Глянь полюбуй на паротяг
Чах-чах

Бо завтра вийдуть у тираж
Усі цяцьки ті залізничні
Вони здадуться нам нараз
Такі смішні й анахронічні

Немов дві жінки глузівниці
Дві лампи тут переді мною
Від їх палаючого сміху
Поник я сумно головою
Той сміх розкочується
Скрізь
Руками говоріть і пальцями викляскуйте
В надуті щоки бийте немов у барабан
О слова
Вони у миртовім гаю
Як Ерос і Антерос плачуть
У небі міста я стою

Слухайте море

Воно удалині самотньо стогне й квилить
Мій голос вірний наче тінь

Тінню життя жадає стати
Мінливим і живим як море хоче буть.

Без ліку моряків запагубивши море
Ковтає мої крики як потоплених богів
Одну лиш тінь воно терпіти може
Тінь широко розкрилених орлів

Здригнувся Бог то слово вибухло як ватра
Біжи держи мене Як жаль мені тих рук
Що простягалися побожно на мій гук
Яка ж оаза рук мене підхопить завтра
Чи ви вже вмієте радіть новим речам

О голосе я вивчив мову моря
І у нічнім порту серед шинків гармидеру
Я став упертішим за ту лернейську гідру
Дивись обіруч я зарну
В артерію кипучу міста
Та якщо завтра в мить одну
Ущухне кручія вириста
Хто зна куди тоді зверну

Подумай що залізниці
Вийдуть скоро з моди й ужитку
Дивись

Перемога
Це буде передусім
Добре бачити здалека
Все бачити зблизька
І щоб усе називалось по-новому

РУДА ВРОДЛИВИЦЯ

Ось я перед людьми людина із здоровим глуздом
Знаю життя а дещо і про смерть що може знать живий
Зажив страждань і радощів кохання
Спромігся часом на думки які приймали інші
Вивчив кілька мов
Чимало попоїздив
Війни нюхнув в артилерії та піхоті
Втратив найближчих друзів у тій жахливій боротьбі
Здобувся рани в голову трепанувався під наркозом
Щось знаю про старе й нове що може про них знати індивід
І от тепер забувши про війну
Між нами і для нас о друзі
Суджу я давній спір традиції і пошуків
Порядку і Пригоди

Ви чиї уста створені на подобу божих
Чиї уста утілений порядок
Будьте вибачні порівнюючи нас
До тих що в вашому порядку досконалі
Адже ми скрізь шукаємо пригоди

Ми вам не вороги
Ми хочемо вам дати широкі дивовижні володіння
Де тайна у цвіту усім дається тільки рви
Де є нові огні не бачених ще барв
І тисячі фантомів невагомих
Що треба їх реальністю зробити
Ми хочем дослідити доброту безмежну мовчазну країну
І є в нас час те все відкинути чи знову повернути
Тож майте жаль до нас ми завше боремось на гранях
Безмежності і майбуття
Простіть нам наші помилки простіть наші гріхи

Бо літо вже іде із спеками та грозами
З весною воднораз моя померла юнь

О Сонце то ж доба полум'яного Розуму
І я гряду в іюнь
Захоплений її величною ходою
Лише її люблю її пильную слід
Вона мене так вабить як магніт
І має вид
Вродливиці рудої

Волосся в неї золоте
Незгасним спалахом цвіте
То пломінь пломінь незвичайний
Що по троянді грає чайній

Але смійтеся смійтеся з мене
Люди всюдишні а найпаче люди тутешні
Бо стільки є такого що я не смію вам сказати
Стільки є такого що ви не дасте мені сказати
Змилуйтесь наді мною